

на българския език
издаван

ЧАСТЪ ПЪРВА

ГЛАВА I.

Презъ единъ юлски день отъ 1185 година два конника бавно изкачваха стръмната пътека, която водеше къмъ кулата на Търновскитѣ боляри.

И двамата бѣха русокоси, съ свѣтли очи. Единиятъ имаше тъмноръднати къдри съ бакъренъ отсѣнъкъ, очитѣ му излъчваха студения блѣсъкъ на стоманата, въ крепко стиснатитѣ му челюсти се таеше мощна сила на хищникъ.

Бѣше князь Белота, най-богатиятъ владѣтель въ Мизия.

Другиятъ бѣ по-дребенъ и по-строенъ, съ замислени очи — спокойни и ведри като безоблачно небе, голобрадото му лице бѣ нѣжно като на девица.

Тамъ, въ кулитѣ си край ~~Четъра~~, болярътъ Сеславъ предпочиташе кроткитѣ радости на старитѣ рѣкописи, магията на багритѣ, които оживяваха въ чудна пѣстра игра по иконитѣ на светии и чудотворци и тихата пѣсенъ на люлната предъ изкуствата на меча и лѣка.

Сякашъ огромна сребролюспеста змия, Етъръ обвиваше въ гъвкава прегръдка болярската кула, която, стѣпила крепко върху развалинитѣ на древна римска крепостъ, се отсичаше тъмна и строга въ бледата синева на небето.

Далече се тъмнѣеха вѣковнитѣ дъбове на Орловецъ, единъ дълъгъ златенъ облакъ притискаше синия грѣбъ на Хемуса, срѣдъ огромната тишина на лѣтния день горещиятъ въздухъ пърлѣше като огънь.

Когато приближиха желѣзната порта на голѣмото, дебелостенно здание съ малки прозорчета на втория катъ, болярътъ Сеславъ спрѣ за мигъ коня си и погледна надолу.

Камини